

De sheriff van Wurdington

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

De sheriff van Wurdington

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1970

© P. Nowee, 1970

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1040 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 1154 6 (hardback)

ISBN 978 90 499 1100 3 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een onvriendelijk welkom

Tegen het einde van de middag stak de wind op. Eerst aarzelend nog... Een zacht briesje dat fluisterde in de kruinen van de bomen, dat speelde met het rulle zand in de karresporen die door de vallei liepen en de wielafdrukken uitwiste. Het gezapig voortkabbellende riviertje trok wat meer rimpels en het zilveren water verloor iets van zijn schittering. Over de noordelijke horizon dreven dreigende donderwolken snel naderbij.

Bob Stanhope, onze lezers beter bekend onder zijn bijnaam Arendsoog, keek zijn vriend, Witte Veder, onderzoekend aan. Het was hem opgevallen, dat de Indiaan gespannen was. En ook Lightfeet, zijn trouwe rijdier, was niet in zijn gewone doen. Het schitterende dier briepte af en toe zenuwachtig en met zijn knieën voelde Arendsoog dan dat er een trilling door de spieren van het paard ging.

Ze hielden hun paarden in. Arendsoog klopte Lightfeet kalmerend op de hals. Toen wendde hij zich tot Witte Veder. 'Wat is er, boy?'

De Indiaan keek met half toegeknepen ogen naar de snel naderende regenwolken. 'Mij bang zijn komen zeer erg veel storm,' zei hij dan. 'Wij beter zoeken schuilplaats.'

Arendsoog fronste de wenkbrauwen en keek naar de lucht. Hij wilde een vraag stellen, maar bedacht zich op het laatste moment. Wanneer zou hij nu eindelijk eens leren niet meer aan Witte Veder's voorgevoelens te twijfelen? De Indiaan beschikte nu eenmaal over een zesde zintuig, dat hem waarschuwde als er gevaar dreigde. Arendsoog had daar in het verleden vele bewijzen van gekregen. 'Een schuilplaats...' mompelde hij in zichzelf. Hij keek om zich heen. Hier en daar stonden wat groepjes bomen verspreid in de vallei. Dáár zou het bepaald niet veilig zijn als het werkelijk zou gaan stormen. 'Laten we verder gaan en hopen, dat we gauw een schuilplaats vinden,' hakte hij de knoop door. Witte Veder knikte instemmend. Ze gaven hun rijdieren de sporen.

Van minuut tot minuut nam de wind nu in kracht toe. Het lan-

ge prairiegras, dat aanvankelijk met een golvende beweging het ritme van de windvlagen gevolgd had, lag nu plat gedrukt tegen de grond. Een doornstruik, waarvan de wortels niet voldoende houvast hadden gevonden in de bodem, werd losgerukt en meters hoog de lucht in geblazen. Toen het venijnige projectiel met grote snelheid naar de aarde terug geslingerd werd, kon Arendsoog het maar net ontwijken.

‘Dat was op het nippertje, boy!’ riep hij naar zijn vriend.

Witte Veder reageerde niet, maar keek somber voor zich uit. De lucht was nu volgelopen en het werd zo donker, dat het leek alsof de schemering gevallen was. En nog steeds nam de storm in hevigheid toe. De paarden konden nog slechts stapvoets vooruitkomen.

Arendsoog trok de teugels strak en steeg af. Het had geen zin de paarden meer te vermoeien dan nodig was en te voet kwam hij even snel vooruit als op Lightfeets rug. Witte Veder volgde zijn voorbeeld en terwijl zij hun paarden bij de leidsels meevoerden, vochten zij tegen de storm.

En nog had de storm haar hoogtepunt niet bereikt. Zelfs eeuwenoude, reusachtige bomen waren tegen dit geweld niet opgewassen en knapten af als lucifershoutjes. En tot overmaat van ramp lieten nu ook de dreigende wolken hun last vallen. Hoewel... vallen is eigenlijk te zacht uitgedrukt... Het water scheen overal te zijn, overal vandaan te komen... Onophoudelijk geselde het de twee vrienden en hun paarden. Binnen twintig seconden waren Arendsoog en Witte Veder nat tot op hun huid.

Arendsoog probeerde het angstaanjagende geloei van de orkaan te overstemmen. ‘Dit... houden we... niet vol... We moeten... dekking... zoeken...’ Door een plotselinge rukwind werd hij tegen zijn paard aan geslingerd. Zonder af te laten beukte de orkaan zijn hoofd en striemde het water zijn gezicht. Hij had het gevoel of zijn hoofd zou barsten. Hij wist nauwelijks nog in welke richting zij liepen. Hoelang zouden zij dit nog kunnen verdragen? Op de duur was geen mens tegen dergelijke krachten opgewassen...

En toen, op het moment dat de nood werkelijk het hoogst begon te worden, scheen de redding nabij te zijn. Het was Witte Veder, die de gebouwen van de ranch het eerst in de gaten kreeg. Hij greep Arendsoogs arm en wees in de richting van de rivier, die inmiddels een kolkende, schuimende hel was geworden. Arendsoog hield een hand boven de ogen en probeerde het regengordijn te doorboren. Zijn hart begon sneller te kloppen, toen hij de ranch ontwaarde.

Zonder een woord te spreken bogen zij iets naar het oosten af. De laatste honderd meter kregen zij de storm pal opzij en slechts met inspanning van al hun krachten slaagden zij erin op de been te blijven. Het duurde nog een eeuwigheid, maar toen strompelden zij eindelijk het erf van de kleine ranch op. De bomen links van het woongebouw bogen kreunend door en hun takken roffelden op het dak. Aan de voorkant van het ranch gebouw kreeg de storm minder vat op onze vrienden en hun rijdieren. Arendsoog bleef even staan en haalde een paar keer diep adem. Toen liep hij in de nog steeds neer gutschende regen naar de voordeur. Met kracht liet hij zijn vuist op het hout neerkomen en probeerde het lawaai van de storm te overstemmen.

‘Is daar iemand...?’

Er kwam geen antwoord en nogmaals gaf Arendsoog een roffel op de deur.

PANG! PANG!

In een flits zag Arendsoog Witte Veder een noodsprong maken... Op hetzelfde moment werd hij door zijn vriend tegen de grond gesmakt.

PANG! PANG!

Ondanks het lawaai hoorden zij duidelijk een hoge fluittoon toen de kogels over hun hoofden vlogen. Razendsnel rolden zij zich een paar maal om. Aan de zijkant van het ranchgebouw voelden zij zich iets veiliger.

‘Wat een vriendelijk welkom!’ zei Arendsoog vlakbij Witte Veder’s oor. ‘Ik kreeg niet eens de kans om te vertellen wie we zijn en wat we komen doen...’

‘Man schieten uit raam,’ antwoordde Witte Veder slechts. ‘Heb je hem gezien?’

De Indiaan knikte. ‘Als jij kloppen op deur jij kijken naar deur. Daarom jij niet zien luik van raam opengaan...’

Gelukkig dat zijn vriend het wel gezien had, realiseerde Arendsoog zich. Het mocht al een wonder heten, dat de eerste twee kogels van zo korte afstand geen doel hadden getroffen. Of... had de schutter helemaal de bedoeling niet gehad hem te raken...? Had hij de twee mannen alleen maar schrik willen aanjagen?

Enfin, dat was van later zorg, vond Arendsoog. Zijn blik was gevallen op een schuur die een tiental meters achter het ranchgebouw stond. Hij kroop naar de paarden toe en pakte hun leidsels. Er werd niet meer geschoten, maar toch slaakte Arendsoog een zucht van verlichting toen hij

met de dieren de zijkant van het huis weer bereikt had. Nog even moesten zij de storm trotseren. Terwijl Witte Veder de schuurdeur openhield, leidde Arendsoog de paarden naar binnen. Met een dreunende klap sloeg de deur achter de Indiaan dicht.

Het was alsof zij van de hel in de hemel kwamen! Oh, het dak van de schuur lekte op vele plaatsen en hier en daar zaten centimeters brede kieren tussen de planken van de muren, maar de wind die hierdoor speelde was maar een kinderachtige imitatie van de storm die buiten woedde. Arendsoog nam zijn hoed af en wreef zijn kleddernatte haar naar achteren. Hij voelde zich snel opknappen. 'Een bad hebben we niet meer nodig, boy! Alleen nog een bed... We hebben wel een paar uurtjes rust verdiend.' Op hetzelfde moment realiseerde hij zich, dat er van slapen wel niets zou komen. Hun kleren waren drijfnat en ook de dekenrollen achter hun zadels waren doorweekt. Heel even speelde hij met de gedachte een vuur te maken. Hij begreep echter onmiddellijk dat dit te gevaarlijk zou zijn. Ze hoefden niet bang te zijn voor de rook. De vele kieren en gaten zorgden voor voldoende ventilatie. Maar door diezelfde kieren en gaten kon de wind vat krijgen op het vuur en dan waren de gevolgen niet te overzien!

En nog steeds nam de storm niet af. Zelfs vroeg Arendsoog zich af en toe af of het tegendeel niet eerder waar was. De muur die naar het noorden gekeerd was kreunde en kraakte in haar voegen. Arendsoog ging op een houten bank zitten en haalde zijn tabakszak te voorschijn. Teleurgesteld keek hij naar de plakkerige bruine massa.

En toen gebeurde het... Op het moment, dat Arendsoog de inhoud van de tabakszak op de grond gooide, steigerde Lightfeet hoog op... Een angstig gehinnik, zoals Arendsoog nog nooit van zijn trouwe rijdier gehoord had, overstemde de storm... Toen kwamen de voorbenen van het paard tegen de deur aan. Er kraakte hout en de deur sprong open... Voor onze vrienden van hun verbijstering bekomen waren, was Lightfeet al buiten... Witte Veder's paard, dat zo mogelijk nog zenuwachtiger was dan Lightfeet, volgde zijn stalgenoot onmiddellijk.

Terwijl Arendsoog overeind sprong om achter de dieren aan te gaan, begon plotseling het hele gebouwtje te schudden. 'Snel... Eruit...!' gilde Arendsoog. Hij haalde de deur niet eens. Als een kaartenhuisje klapte de schuur in elkaar... Het laatste dat Arendsoog zag was Witte Veder die op de grond dook en zijn hoofd met zijn armen probeerde te beschermen... Hij voelde een klap tegen zijn achterhoofd... Toen werd alles donker om hem heen...

Hoelang hij buiten westen was geweest, wist Arendsoog niet, maar toen hij bijkwam en de ogen opende zag hij de wiegende kruin van een dikke boom. Het woei nog wel, maar de storm was duidelijk over zijn hoogtepunt heen.

Arendsoog kwam half overeind. Hij sloot de ogen weer. Een vlam-mende pijnscheut trok door zijn nek naar zijn achterhoofd. Hij greep naar de pijnlijke plaats. Roerloos bleef hij enige tijd zo zitten. Na een paar minuten trok de pijn enigszins weg en kon hij de ogen weer openen. Hij keek in het onverstoorbare gezicht van zijn Indi-aanse vriend.

‘Hoe jij voelen?’

‘Belabberd... Wat is er in ‘s hemelsnaam gebeurd? Wie heeft me zo’n opduivel verkocht?’

Witte Veder gaf geen antwoord, maar wees slechts naar de in elkaar gestorte schuur.

Langzaam kwam de herinnering bij Arendsoog terug. De storm... de schuur... de paarden die voor het naderende gevaar op de vlucht geslagen waren... ‘Als ik het zo eens bekijk, geloof ik dat we nog ge-luk gehad hebben, boy,’ zei Arendsoog. Hij krabbelde overeind, maar moest steun zoeken bij de stam van de boom om niet te vallen. Weer kreeg hij een steek in zijn achterhoofd. De pijn trok nu echter sneller weg. Voorzichtig deed hij een paar passen. ‘Ik voel me net een oude man,’ lachte hij als een boer die kiespijn heeft.

‘Jij blij zijn jij niet breken iets.’

‘Maar ik heb wel het gevoel of ik geradbraakt ben! Hoe is het eigen-lijk met jou?’

‘Mij geluk hebben. Mij kunnen kruipen onder tafel.’

Arendsoog zag het gammele meubelstuk weer voor zich. Eén van de vier poten was gebroken geweest. ‘Degene die de tafel afdankte en in de schuur gooide moest eens weten...’ grinnikte hij. Hij keek in de richting van het ranchgebouw. De luiken waren nog steeds gesloten en er drong geen enkel geluid van binnen door naar buiten. Niets wees erop, dat de ranch bewoond was.

Witte Veder, die Arendsoogs blik gevolgd had, kwam naast hem staan. ‘Jij willen gaan kijken?’ raadde hij de gedachten van zijn vriend.

Arendsoog knikte. ‘Eigenlijk hebben we er niets mee te maken, maar...’ Hij zweeg even. ‘Iemand, die zijn huis zo wanhopig tegen in-dringers verdedigt dat hij wildvreemden in noodweer geen onderdak wil verlenen, moet wel erg bang zijn...’ In gedachten wreef Arendsoog

over de nog steeds gevoelige plek aan zijn achterhoofd. ‘Zullen we, boy?’ hakte hij dan de knoop door.

Gespannen en op alles voorbereid liepen zij naar het ranchgebouw toe. De luiken bleven gesloten en geen enkel geluid verstoorde de stilte. Tegen de achtermuur van het huis gedrukt bleven de twee vrienden enige ogenblikken staan. Toen legde Arendsoog voorzichtig een hand op de knop van de achterdeur. Tot hun verbazing was de deur niet op slot. Arendsoog liet de knop los en piepend zwaaide de deur open... Een kanonschot zou in hun oren niet harder geklonken hebben! Met ingehouden adem wachtten zij op de dingen die komen gingen... Onwillekeurig had Arendsoog de rechterhand op de kolf van zijn revolver gelegd.

Seconden kropen voorbij zonder dat er iets gebeurde. Arendsoog keek Witte Veder niet begrijpend aan. Hij boog zich iets opzij. ‘Is daar iemand?’ riep hij dan hard naar binnen.

Er kwam geen antwoord.

Arendsoog herhaalde de vraag en toen het nog steeds doodstil bleef, wenkte hij Witte Veder. ‘We gaan naar binnen, boy!’ fluisterde hij.

Zonder ook maar het geringste geluid te maken, gleden zij vlak langs de muur naar de deuropening toe. Een paar seconden later glipte Arendsoog naar binnen. In zijn hand lag een revolver. Roerloos bleven zij enige ogenblikken midden in de keuken staan. En nog steeds wees niets erop, dat er een levend wezen in huis was. Nog voorzichtiger ging het dan verder. De deur aan de andere kant van de keuken stond op een kier en Arendsoog kon in de woonkamer kijken. Met de punt van zijn schoen schopte de cowboy de deur wijd open. Toen stapte hij de kamer binnen. Door de keuken viel een vage lichtstraal de donkere woonkamer in. Meer licht had Arendsoog, die zijn bijnaam niet voor niets van de Indianen had gekregen, niet nodig. De kamer was, op wat sober meubilair na, volkomen leeg! Er stond een olielamp op tafel. Arendsoog draaide de pit hoger en stak hem aan. Het dansende vlammetje tekende bizarre schaduwen op de muren en het plafond.

Witte Veder had intussen de deur van een derde vertrek opengegooid. Ook hier was niemand.

‘Rarara!’ zei Arendsoog, terwijl hij om zich heen keek. Hij kende dit soort eenvoudige woonhuizen en wist dat er niet meer vertrekken waren. De voordeur gaf onmiddellijk toegang tot de woonkamer die de gehele voorkant van het huis besloeg. Achterin deze kamer waren de deuren naar de keuken en de slaapkamer.

Witte Veder liep naar een van de ramen en gooide de luiken open. De dag liep ten einde en het licht van de olielamp vocht met de laatste stralen van de zon. Over een half uurtje zou het volkomen donker zijn.

‘Dit is het raam waar die knaap stond die op mij schoot, is het niet?’ vroeg Arendsoog.

Witte Veder knikte slechts, maar zijn gezicht stond ernstig. Hij liet zich door de knieën zakken.

‘Wat is er, boy?’ Arendsoog hurkte naast zijn vriend neer. ‘Waar zijn hulzen?’

Arendsoog fronste de wenkbrauwen. Witte Veder had gelijk! De onbekende had vier of vijf keer een kogel afgevuurd vanaf deze plaats. Waar waren dan de patroonhulzen gebleven...? Misschien was er een heel simpele verklaring voor. Het was toch niet zo vreemd als iemand rommel achter zich opruimde. Hij kwam overeind en liep naar de keuken, waar hij een afvallemmer had zien staan. De emmer was leeg... In gedachten staarde Arendsoog naar buiten, waar Lightfeet en Witte Veder paard vredig stonden te grazen. Er was iets... Een vreemd, onbestemd gevoel... Een voorgevoel...

Hij liep terug naar de kamer. Voor er vijf minuten verstreken waren, wisten zij zeker dat de hulzen niet in dit vertrek waren. Had de schutter ze meegenomen? Maar waarom dan? ‘Hier wil ik het fijne van weten,’ mompelde Arendsoog meer in zichzelf dan tegen Witte Veder. ‘Ik begin in de slaapkamer, neem jij de keuken,’ stelde Arendsoog voor.

Na een grondig onderzoek waren ze weer terug in de kamer. Hun conclusies waren eensluidend: het huis was onbewoond! Weliswaar was het bed in de slaapkamer opgemaakt, maar een dikke laag stof maakte duidelijk dat het in geen dagen en misschien zelfs weken beslapen was. Er was geen gram etenswaar in huis. Het keukengerei was afgewassen, maar het was evenals het bed met een laag stof bedekt. Om de hoek van de keukendeur lag een klein stapeltje houtblokken voor het fornuis. Het was lang geleden geweest dat de stapel aangeraakt was, want zelfs de bovenste blokken zaten vol schimmel en zwam.

‘Er blijft maar één mogelijkheid over, boy,’ zei Arendsoog na een poosje. ‘Het huis is al enige tijd onbewoond en de man die op ons schoot, was een toevallige voorbijganger, net als wij...’

Witte Veder zag ook geen andere oplossing voor het raadsel. Nu bleef nog slechts de vraag wáárom de onbekende op hen geschoten had!

Het was intussen bijna volkomen donker geworden.
‘Ik stel voor, dat we verder rijden naar Wurdington,’ zei Arendsoog. ‘Het dorp kan niet ver meer zijn, zelfs als we er rekening mee houden dat we door die storm misschien een beetje uit de richting zijn geraakt.’

‘Jij niet willen blijven hier?’

‘Om de waarheid te zeggen, liever niet,’ bekende Arendsoog. ‘Ik voel me vies, nat en ik heb honger als een paard en als ik denk aan een mals, sappig stuk vlees...’ Hij zweeg, maar zijn glinsterende ogen spraken boekdelen. Ze waren al eens eerder in Wurdington geweest. Het was al een paar jaar geleden, maar de malse biefstukken in het piepkleine eethuisje van ‘Mother Jane’ waren zij nog niet vergeten...

Witte Veder had geen verdere aansporing nodig en luttele minuten later zaten zij in het zadel.

HOOFDSTUK 2

Sheriff Malony

Ook in Wurdington had de storm aanzienlijke schade aangericht. Bomen waren onworteld, huizen beschadigd, uithangborden van gevels gerukt, vensterluiken hingen scheef in hun scharnieren en de straten waren vieze modderpoelen geworden. Bij het licht van enkele stormlantaarns was een groepje mannen bezig de ergste schade te herstellen.

Stapvoets reden onze vrienden door de hoofdstraat. De kleine herberg van Moeder Jane, zoals de eigenares door iedereen genoemd werd, had geen schade van betekenis opgelopen. Slechts het bord, dat boven de deur gehangen had, was naar beneden gekomen.

De begroeting was allerhartelijkst. 'Mother Jane' herkende onze vrienden onmiddellijk, hoewel het toch zeker vier jaar geleden was, dat ze elkaar voor het laatst gezien hadden. 'Jullie zijn kletsnat!' riep ze uit. 'Kom mee naar de keuken, dan zal ik het fornuis flink opstoken.'

Een uurtje later zaten Arendsoog en Witte Veder voldaan en zo goed als droog achter een dampende kop koffie. 'Ik heb in lange tijd niet zo lekker gegeten,' zei de cowboy. Terwijl zij aan het eten waren had Mother Jane voor hem een pak tabak gehaald aan de overkant. Tevreden draaide Arendsoog nu een sigaret. 'Als deze op is gaan we eerst naar Rooney en dan naar het Wurdington Hotel.'

'Naar Rooney? Sheriff Rooney bedoel je?' vroeg Mother Jane.

Arendsoog knikte.

'Maar wisten jullie dan niet, dat hij niet meer in Wurdington is!?'

'Niet meer in Wurdington...? Wat doet hij nu dan voor de kost?'

'Oh, hij is nog steeds sheriff, hoor. Hij is alleen naar Prescott verhuisd. Zijn vrouw kon hier niet wennen en werd ziek van heimwee...'

'Vervelend voor Rooney,' zei Arendsoog. 'Hij had het hier best naar zijn zin.'

'En vervelend voor Wurdington...' vulde Mother Jane aan. Arendsoog keek haar vragend aan. 'Vervelend voor Wurdington? Wat bedoelt u daarmee?'

'Zijn opvolger is niet erg populair in Wurdington... En dat is dan zacht gezegd!'

‘Is hij geen goede sheriff?’

‘Misschien wel tè goed... Malony is zo razendsnel met zijn wapens, dat zijn tegenstander geen schijn van kans heeft,’ zei Mother Jane.

‘Vreemd hoor... In plaats dat ze in Wurdington blij zijn, dat hun sheriff voor de gevaarlijkste schurk nog niet uit de weg hoeft te gaan...!’

‘Ach, het is niet dat Malony zo goed schiet,’ maakte Mother Jane zich duidelijk. ‘Hij doet het alleen zo gráág... Rooney is hier acht jaar sheriff geweest. In die acht jaar heerste hier werkelijk orde en rust en toch is er in al die tijd niet één dode gevallen... Malony is hier nauwelijks een jaar en er zijn al drie slachtoffers. Jullie weten, dat Rooney echt geen doetje was, maar hij vroeg eerst en schoot dan... als het nodig was. Malony schiet eerst en vraagt dan pas wat er aan de hand is...’

‘Hij lijkt me een heetgebakerd mannetje,’ zei Arendsoog.

‘Jullie moeten eens met de weduwe van Parking gaan praten! Die drukt het wat sterker uit!’

‘De weduwe van Parking? Kennen we haar?’

Mother Jane haalde de schouders op. ‘Ik weet het niet. Misschien hebben jullie haar overleden man, Parking, gekend. Een boom van een vent met vuurrood haar... Hij was een erg opvallende verschijning.’

Arendsoog fronste de wenkbrauwen en dacht na. ‘Ik zou het niet kunnen zeggen,’ zei hij dan. ‘Maar wat is er eigenlijk met Parking gebeurd? Waarom heeft zijn weduwe zo’n hekel aan Malony, want dat wilde u toch zeggen.’

‘Parking was in Wurdington niet alleen bekend om zijn lengte en zijn rode haar, maar ook door het feit dat hij altijd een ontzettende dorst had... Je kon hem elke avond in de Green Saloon vinden. Ik ben daar nooit geweest en ik weet dus niet wát hij dronk, maar het was een publiek geheim, dat Parking in recordtijd een fles whiskey leegmaakte. Hij scheen er goed tegen te kunnen, hoewel hij een enkele keer wel eens boven zijn theewater raakte. Zo ook die bewuste avond... Het zal een uur of twaalf zijn geweest toen er in de saloon een ruzietje ontstond. Ik ben er niet bij geweest en heb het allemaal van horen zeggen. Ik weet dus echt niet wat de aanleiding tot de ruzie was, wie er bij betrokken waren en wie de sheriff waarschuwde. Een feit was dat Malony snel ter plaatse was. Hij beval iedereen om te kalmeren en dreigde met de cel. Parking, die veel te dronken was, trok zich van het dreigement niets aan en schold Malony uit. De sheriff nam dat natuurlijk niet. Hij trok zijn revolver en beval Parking naar buiten te gaan. Parking deed alsof hij niets hoorde en trok onverwachts zijn wa-

pens... Malony was uiteraard veel sneller en schoot slechts één keer... Op dat moment werd mrs. Parking weduwe...'

Arendsoog tikte zijn as af. 'Malony zal zich bedreigd gevoeld hebben...'

Mother Jane lachte een beetje spottend. 'Kom nou, Bob. Dat meen je niet! Malony is de beste schutter van de streek. Waarom zou hij bang zijn voor een dronkenman die van drie meter afstand nog niet raak kan schieten?'

'Waarom hij niet schieten in arm?'

'Precies! Dat zegt iedereen in Wurding. Om Parking onschadelijk te maken had Malony hem helemaal niet hoeven doden. Maar zo is onze sheriff nu eenmaal. Hij duldt geen enkele ordeverstoring. En ik moet zeggen, dat hij er de wind nu wel onder heeft. Ruzie in de saloon wordt tegenwoordig in de kiem gesmoord. De mannen kijken wel uit!'

Arendsoog drukte peinzend zijn sigaret uit in het asbakje. Hij stond op en pakte zijn hoed. 'U hebt me nieuwsgierig gemaakt, Mother Jane! Ik zou graag eens kennismaken met de nieuwe sheriff van Wurding.'

Mother Jane liep mee naar de deur. 'Blijven jullie lang in Wurding?'

'Morgenochtend vertrekken we weer,' antwoordde Arendsoog. 'Maar we komen in elk geval even langs voor we weggaan.'

'Afgesproken. Tot morgen dan en welterusten!'

Het Wurding Hotel, dat ongeveer in het midden van de hoofdstraat lag, had zijn beste tijd wel gehad. Arendsoog en Witte Veder werden door de knorrige eigenaar naar hun kamer gebracht. Het was een zeer eenvoudige kamer. Twee bedden, een lampetkan met water op een wankel tafeltje, een staande kast waarvan de deur niet sluiten wilde en een versleten kleedje tussen de bedden. Dat was alles. Toen de hoteleigenaar hen alleen liet, knapten ze zich wat op. Arendsoog streek langs zijn wangen. Eigenlijk zou hij zich moeten scheren. Enfin, bedacht hij zich, dat kon net zo goed morgenochtend. Per slot van zake gingen ze bij de sheriff op bezoek en niet bij een dame!

Tien minuten later waren ze weer op straat. Ze liepen even langs de stalhouderij en zagen tot hun voldoening dat de paarden niets te kort kwamen. Hun voeten zakten weg in de modder toen ze de hoofdstraat overstaken. Er brandde licht in het kantoor van de sheriff en het geluid van stemmen drong door naar buiten.

Arendsoog klopte op de deur en deed hem dan open. Bij het bureau,

dat het grootste deel van het vertrek vulde, zaten twee mannen. Ze droegen allebei een sheriffster. Een van de twee had zijn voeten op het bovenblad van het bureau gelegd en wipte met zijn stoel achteruit.

‘Sheriff Malony?’ vroeg Arendsoog.

‘Deputy (hulpsheriff) Strike, om u te dienen,’ antwoordde de man met de laarzen op het bureau zonder zijn sigaret tussen zijn lippen vandaan te nemen.

‘Is Malony er niet?’ Arendsoog probeerde niet te laten merken dat hij zich ergerde aan de onbehouwen deputy.

Strike maakte een gebaar met zijn arm alsof hij het hele kantoor wilde omvatten. ‘Ik ben Malony niet. En als ik u zeg, dat dit mijn collega Hunter is, wat is dan het antwoord op uw vraag?’

Arendsoog voelde dat hij rood werd tot in zijn nek. Hij had geen zin in een woordenwisseling, maar deze lompe, onbeschofte knaap van nauwelijks twintig vróég erom.

Uit een van de cellen achter het kantoortje klonk een stem. ‘Strike...? Hé, Strike, hoor eens...’

De deputy vloekte. Hij kwam niet van zijn plaats, maar brulde over zijn schouder heen: ‘Als je niet ophoudt met dat gezeur laat ik je nog vierentwintig uur zitten. Heb je dat begrepen?’

De gevangene had het kennelijk begrepen, want hij deed er nu het zwijgen toe.

Het intermezzo had Arendsoog de kans gegeven zijn opkomende woede te onderdrukken. ‘Enig idee wanneer de sheriff terugkomt?’ vroeg hij koel.

‘Het is niet Malony’s gewoonte...’ De deputy zweeg omdat uit de cel een kletterend lawaai weerklonk. ‘Ga jij eens kijken wat hij nu weer uitvreet, John.’ Hunter kwam moeizaam overeind en liep vloekend naar achteren. Arendsoog en Witte Veder hoorden hem tegen de gevangene razen. ‘Die kerel krijgt het op zijn zenuwen, als je het mij vraagt,’ zei hij, toen hij weer terugkwam in het kantoortje. ‘Hij heeft zijn etensbakken door de cel getrapt... Waarschijnlijk kan hij niet tegen de kleine ruimte.’

‘Als Winder niet kalmeert zetten we hem in de achterste cel,’ zei Strike. ‘Die is nog de helft kleiner!’ Plotseling scheen hij zich de aanwezigheid van Arendsoog en Witte Veder te herinneren. ‘Oh ja, Malony... Ik zou zeggen: probeer het morgen nog eens. Maar... kom wel alleen... Malony is niet zo erg gesteld op roodhuiden!’

Arendsoog voelde de woede weer in zich omhoog komen. Vóór

hij echter kon uitbarsten, voelde hij Witte Veders hand, die zijn pols stevig omklemde. 'Wij weggaan!' zei de Indiaan slechts.

Arendsoog werd meegetrokken naar de deur en voor hij er erg in had stond hij buiten. In de koele avondlucht kalmeerde hij snel. 'Wat een... wat een proleten!' kreeg hij er na enige tijd uit.

'Jij niet druk maken. Deputy niet kunnen dragen macht.'

Witte Veder had gelijk. Strike was typisch het soort man, dat meende dat je je alles kon permitteren als je een zekere macht had. De jongeman moest nog leren, dat 'macht' juist meer verantwoordelijkheid gaf. Arendsoog zuchtte eens diep. 'De snotjongens,' zei hij. 'Ik heb medelijden met hun gevangene, die Winder. Als die man werkelijk niet tegen de benauwdheid van een cel kan, wordt hij gek als ze hem in een nog kleinere ruimte stoppen.'

Ze slenterden terug naar het hotel. Toen ze op hun kamer waren, voelden ze pas goed hoe moe ze waren. Het was een spannende dag geweest. Eenmaal onder de dekens duurde het dan ook maar heel even voor de slaap zich over hen ontfermde.

Arendsoog had ongeveer een uur geslapen toen hij wakker werd van lawaai op straat. Witte Veder was even tevoren ontwaakt en stond bij het raam. Arendsoog voegde zich bij hem.

De voordeur van het sheriffkantoor aan de overkant stond open en er viel een brede streep gelig licht naar buiten. Plotseling verscheen er een figuur in de deuropening. Heel even kregen Arendsoog en Witte Veder hem maar te zien. Toen schoot hij, alsof hij gegooid werd, de straat op. Arendsoog boog zich over de vensterbank. Zijn scherpe ogen slaagden erin de duisternis te doorboren. De man was uitgegleden en lag languit in de modder. Ze hoorden hem razen.

Arendsoogs aandacht werd getroffen door een tweede figuur in de deuropening. Voor zover hij hiervandaan kon beoordelen had hij de man nog niet eerder gezien. 'Als je je niet onmiddellijk rustig houdt, zet ik je weer achter de tralies. Deze keer voor het verstoren van de openbare orde,' riep de onbekende. Hij deed een pas achteruit en gooide de deur dicht.

Even bleef het stil in de hoofdstraat. Toen klonk de stem van de man, die het sheriffkantoor uitgesmeten was: 'Hier hoor je meer van, Malony, of mijn naam is geen Winder...' Hij krabbelde mopperend en scheldend overeind en verdween in een zijstraat.

Arendsoog keek Witte Veder aan. 'Een vreemde tijd om een

arrestant vrij te laten, vind je niet?’

De Indiaan liep terug naar zijn bed. ‘Mij branden van nieuwsgierigheid wat Winder hebben gedaan,’ zei hij.

Arendsoog kroop onder de dekens. Hij dacht na over Witte Veder's woorden. Weinige minuten later sukkelde hij weer in slaap. Zijn laatste gedachte was, dat ze niets met Winder en Malony te maken hadden en zich buiten de zaak moesten houden.

De volgende morgen vroeg haalden zij de paarden op en reden naar de hoofdstraat. Het beloofde een mooie, warme dag te worden. De zon gaf nu nog niet veel warmte, maar dat zou over een uur of twee wel anders zijn. Gelukkig maar voor de inwoners van Wurdington, bedacht Arendsoog, de blubber in hun straten zou nu spoedig verdwenen zijn.

Voor het sheriffkantoor steeg Arendsoog af. Witte Veder bleef in het zadel.

‘Ga je niet mee, boy?’ vroeg Arendsoog.

De Indiaan schudde het hoofd. ‘Waarom wij moeilijkheden zoeken?’

‘Maar waar blijven we als je niet mee naar binnen gaat omdat die sheriff toevallig een hekel heeft aan Indianen. We leven in een vrij land en jij bent net zo goed een burger van dit land als ik!’

‘Jij hebben gelijk, maar wij niet kunnen veranderen sheriff in vijf minuten. Beter zijn mij blijven hier en jij brengen uit verslag.’

Arendsoog moest toegeven, dat zijn vriend gelijk had. Het had inderdaad weinig zin om moeilijkheden met de sheriff uit te lokken. Toch had hij een beetje het gevoel, dat hij ergens voor capituleerde toen hij alleen naar binnen ging.

Strike en Hunter waren er niet en achter het bureau zat een man, die Arendsoog niet kende. Te oordelen naar de sheriffster moest hij echter Malony zijn.

‘Sheriff Malony?’ vroeg Arendsoog.

‘Inderdaad!’ De man keek slechts heel even op en verdiepte zich dan weer in het papier dat voor hem lag.

‘Mijn naam is Stanhope,’ ging Arendsoog onverstoorbaar verder. Terwijl hij sprak, nam hij Malony op. Hij was een gedrongen, stevige kerel. Alles aan hem wekte de indruk vierkant te zijn. Zijn schouders, zijn groffe handen, maar vooral zijn kin. ‘Ik ben op doorreis in Wurdington. Ik wilde echter niet vertrekken zonder u een voorval te melden, dat gisteren plaatsvond.’ In enkele zinnen vertelde hij dan wat er de

vorige dag bij de ranch gebeurd was.

Malony keek op van zijn papier en wierp een onderzoekende blik op zijn bezoeker. Zijn ogen vernauwden zich iets.

De veranderingen in het gezicht van de sheriff ontgingen Arendsoog niet. Maar wat betekende die blik in de ogen van Malony? Was het belangstelling? Nieuwsgierigheid? Hij kreeg niet veel gelegenheid het gelaat van de sheriff te bestuderen. Malony's gezicht veranderde al weer in een ongeïnteresseerd masker.

'De bewoner van de ranch, die u beschrijft, is al maanden geleden uit deze streek weggetrokken, mister Stanhope,' zei hij, bijna toonloos. 'Waarschijnlijk hebben we hier dus te maken met een zwerver, die zich om de een of andere reden bedreigd voelde. Wat verwacht u van me? Dat ik de omgeving uitkam om hem te vinden? U zegt zelf, dat hij later verdwenen was en dat u zelfs geen sporen van hem hebt kunnen vinden...' Hij zweeg even en Arendsoog begreep drommels goed wat die stilte betekende.

'Denkt u, dat ik dit verhaal gefantaseerd heb?'

'Hebt u mij dat horen zeggen?' antwoordde Malony met een weder-vraag. Er klonk een spottende ondertoon door in zijn stem.

Arendsoog haalde de schouders op. 'Wel, sheriff, ik wilde u slechts van dienst zijn. Bij ons zeggen ze: een gewaarschuwd man telt voor twee...'

Malony kwam overeind. 'Ik zal aan u denken als we die kerel ooit te pakken krijgen, mister Stanhope,' zei hij kil. Kennelijk had het gesprek hem al lang genoeg geduurd. 'Kan ik nog iets voor u doen?'

Heel even namen de twee mannen elkaar op, als het ware taxerend wat de ander waard was. Toen tikte Arendsoog bij wijze van groet aan zijn hoed, draaide zich om en verliet zonder een woord te zeggen het kantoor. Zwijgend ook steeg hij op en pas toen zij ver genoeg van het sheriffkantoor verwijderd waren, bracht hij Witte Veder verslag uit. Stapvoets reden zij naar het eethuis van Mother Jane. 'Er is iets...' zei Arendsoog plotseling. 'Er is iets... Mijn gevoel zegt het me... Maar ik zou er wat voor over hebben om te weten wat!'

HOOFDSTUK 3

Winder

Mother Jane was al druk aan het werk. De kleine kamer aan de voorkant, die ze als eetkamer had ingericht, glom onze vrienden tegemoet.

‘Kom binnen! Leuk dat jullie nog even langs komen. Koffie?’

‘Ik zeg geen nee,’ lachte Arendsoog. ‘De koffie in het hotel was net slootwater.’

‘Ga zitten, ik ben zo terug,’ zei Mother Jane. Een beetje schommelend verliet ze het kamertje om korte tijd later met drie koppen dampende koffie terug te keren.

Even was het stil toen ieder van het warme vocht genoot. ‘U woont allang in Wurdington, is het niet, Mother Jane?’ vroeg Arendsoog toen plotseling.

Mother Jane keek even verbaasd bij de onverwachte vraag. ‘Toen mijn vader zich hier vestigde was ik zestien jaar,’ antwoordde ze toen. ‘Mijn moeder was al overleden. Ik was enig kind en deed het huishouden voor mijn vader tot zijn dood, nu alweer twintig jaar geleden. We woonden in hetzelfde huis waar ik nu nog woon...’ Ze keek met een vertederende blik om zich heen. Ieder plekje in dit huis zat vol herinneringen voor haar.

‘Ik mag dus wel aannemen, dat u bijna iedereen kent?’ ging Arendsoog na een korte stilte verder. ‘Zeg maar gerust iedereen!’

‘Ook de ranchers in de omgeving van Wurdington?’

‘Ook die! Ze doen hier allemaal hun inkopen en vooral op dinsdag, als hier een soort markt gehouden wordt, komen ze van heinde en ver. Zondags zien we de ranchers en hun gezinnen in de kerk. Meestal keren ze na de dienst onmiddellijk weer naar de ranches terug, maar op marktdagen heb ik het hier altijd erg druk. De meesten eten tussen de middag bij mij. De herberg van Lange Mike heeft nu eenmaal niet zo’n goede naam.’ Het was duidelijk, dat ze maar wat trots was op haar goede naam.

‘Ik vraag me af of u dan misschien kunt vertellen wie er op een kleine ranch, enkele mijlen buiten Wurdington, woonde,’ zei Arendsoog.